

Sygn. akt IV U 195/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jacek Witkowski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania E. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 9 stycznia 2018 r. (Nr (...) - (...))

w sprawie E. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala E. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2017 roku na stałe.

Sygn. akt IV U 195/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9/01/2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu E. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) albowiem Komisja Lekarska ZUS nie ustaliła daty powstania niezdolności do pracy i jednocześnie ubezpieczony nie spełnił warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 2 ustawy o FUS tj. jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony E. D. który wnosił o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem ubezpieczonego jego niezdolność do pracy trwa od kilkadziesiąt lat i ma charakter stały i nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, że nie można ustalić daty powstania niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego powołał się na treść orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 3.01.2018r. i na fakt, że Komisja nie ustaliła daty powstania niezdolności do pracy. W związku z tym zastosowanie ma art. 14 ust. 2 ustawy o FUS. Przepis ten stanowi, jeżeli nie ma możliwości ani daty ani okresu powstania niezdolności do pracy, za datę powstania

niezdolności przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o świadczenie. W dalszej części odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy argumentował, że ubezpieczony był uprawniony do renty w okresie od 1.03.2014r. do 30.04.2015r. jednakże kolejny wniosek o przyznanie prawa do tego świadczenia był załatwiony negatywnie dla ubezpieczonego, zaś odwołanie od decyzji odmawiającej zostało zakończone wyrokiem z 12.10.2016r. oddalającym odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Ubezpieczony E. D. ur. (...) złożył w dniu 18.07.2017r. wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W toku postępowania orzeczniczego został on przebadany przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 3.01.2018r. Komisja rozpoznała u wnioskodawcy wielopoziomową dyskopatię oraz zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego i L-S kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym i bóle i zawroty głowy naczyniopochodne, przewlekły zespół bólowy stawów barkowych z niewielkim upośledzeniem ich ruchomości. Ponadto rozpoznała zaburzenia depresyjne, nadciśnienie tętnicze leczone farmakologicznie i astmę oskrzelową całkowicie kontrolowaną (k. 103 – 104 a.l.). W rozpoznaniu Komisja Lekarska nie wypowiedziała się co do niezdolności do pracy, natomiast w uzasadnieniu orzeczenia powołała się na konsultanta ZUS specjalisty neurologa i na podstawie tej opinii stwierdziła naruszenie sprawności organizmu w stopniu umiarkowanym i że badany jest częściowo niezdolny do pracy. Stwierdziła również, że ubezpieczony nie rokuje powrotu do pracy a przekwalifikowanie zawodowe jest niecelowe. Na podstawie tego orzeczenia pozwany ZUS przyjął, iż nie została ustalona data powstania niezdolności do pracy ubezpieczonego. Powołując się na treść art. 14 ust. 2 ustawy o FUS organ rentowy uznał, że nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy i w związku z tym za datę powstania niezdolności przyjęto datę zgłoszenia wniosku o świadczenie. Ostatni okres podlegania ubezpieczeniom społecznym wnioskodawcy był dzień 30.10.2015r. W tej sytuacji organ rentowy uznał, że niezdolność do pracy wnioskodawcy nie powstała w ciągu 18 miesięcy od daty ustania ostatniego okresu ubezpieczeniowego w rozumieniu regulacji zawartej w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o FUS. Zaskarżoną decyzją z dnia 9.01.2018r. odmówiono wnioskodawcy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 19 a.r.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy o specjalnościach: neurolog i ortopeda (k. 13 a.s.). Biegli wymienionych specjalności po przebadaniu ubezpieczonego i po zaznajomieniu się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia rozpoznali u niego następujące schorzenia: przewlekły zespół bólowy i niewydolną funkcję statycznie – dynamiczną kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego na podłożu wielopoziomowych zaawansowanych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, zmiany zwyrodnieniowe stawów barkowych, stan po artroskopowej rekonstrukcji stożka rotatorów barku prawego w 2010 r. i barku lewego w 2012r., przewlekłe bóle i zawroty głowy, wielogniskowe naczyniopochodne zmiany w istocie białej półkuli mózgu. W ocenie biegłych sądowych ubezpieczony z powodu tych chorób jest częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta ma charakter trwały. Zdaniem biegłych niezdolność do pracy powstała od dnia 1.03.2017r. Biegli powołali się na diagnostykę i leczenie w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym MSW w S., z tej dokumentacji lekarskiej wynikało, że nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia tj. zaostrzenie zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego i bólu głowy i wymagał leczenia szpitalnego.

Na rozprawie zarówno ubezpieczony jak i pełnomocnik ZUS nie zgłaszali zastrzeżeń do opinii biegłych (k. 24 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłych lekarzy sądowych jest miarodajnym i obiektywnym dowodem stanu zdrowia ubezpieczonego w tym również w zakresie daty powstania niezdolności do pracy. Biegli w uzasadnieniu opinii stwierdzili, iż wynik badania wykonanego w dniu 29.03.2017r. w warunkach szpitalnych (k. 89 - 90 a.l.) oraz zaświadczenie o stanie zdrowia wystawione przez (...) Szpital (...) i wynik badania rezonansem magnetycznym był uzasadnioną podstawą dla biegłych do przyjęcia, że w marcu 2017 roku nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego skutkujące częściową niezdolnością do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o FUS. Do opinii tej strony procesowe w tym pełnomocnik ZUS nie zgłaszali zastrzeżeń. Zatem zasadne jest przyjęcie, iż w marcu 2017 roku nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego i w związku z tym uprawnione było uznanie, że w

tej dacie powstała częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego. Data powstania niezdolności do pracy zawiera się w przedziale czasowym krótszym niż 18 miesięcy od daty ustania ostatniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu który ustał w dniu 30.10.2015r. Spełniona więc została przesłanka z art. 57 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalno – rentowej. Nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca legitymuje się również wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w ostatnim 10-leciu przed datą powstania niezdolności do pracy. w związku z tym Sąd Okręgowy uznał, że zaistniały przesłanki do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe w myśl art. 59 ustawy o FUS. Wobec faktu, iż ubezpieczony złożył nowy wniosek o przyznanie prawa do renty w lipcu 2017 roku, prawo do tego świadczenia w myśl art. 133 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalno – rentowej należało przyznać od dnia 1.07.2017r.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 orzekł jak w sentencji.